

GRATIS LEESEXEMPLAAR

HET MEISJE DAT GOD ONTMOETTE

HET ONGELOOFLIJKE VERHAAL VAN
EEN MEISJE DAT NA EEN BIZAR ONGELUK
GENEZING VINDT

CHRISTY BEAM

Christy Wilson Beam

Het meisje dat God ontmoette

*Het ongelooflijke verhaal van een meisje
dat na een bizar ongeluk genezing vindt*

PROLOOG

Hij doet grote, ondoorgroendelijke dingen,
ontelbaar zijn de wonderen die hij verricht.

Job 9:10

Toen mijn man en ik een gezin gingen stichten baden we om de huis-, tuin- en keukenwonderen: gezonde kinderen, een fijne sfeer in huis, het nieuwste model pick-up truck met de juiste accessoires en genoeg regen voor onze tuin, maar niet tijdens de voetbaltraining op vrijdagavond. We verwachtten niets dat sensationeler was dan een zonsondergang in Texas of hemelser dan samen oud worden. Het paradijs was voor ons synoniem aan een stukje grond in het buitengebied van Burleson, Texas, een klein stadje iets ten zuiden van het drukke district Dallas-Fort Worth.

Kevin en ik zijn kerkgangers, gelovige mensen. We hebben 'fonteinen van zegen' ervaren, om met dat oude lied te spreken, en 'druppels van genade' zien vallen; zoals een baby die wordt geboren in een gezin waar ze de hoop op een kindje al hadden opgegeven, of twee volslagen vreemden die op het moment dat ze elkaar ontmoeten aan de blijdschap in hun hart weten dat ze

al vrienden zijn. In principe hebben we altijd in wonderen geloofd. *Met God is alles mogelijk*; we hebben het met de paplepel ingegoten gekregen en heel, heel af en toe hoorde ik over een voorval dat alle logica te boven ging en korte metten maakte met mijn angsten.

Nu houd ik een wonder in mijn handen.

De verpleegkundige overhandigt mij een computerprint: twee A4'tjes met alle medicatie die mijn dochter ten tijde van ons laatste bezoek aan het Boston Kinderziekenhuis kreeg toegediend. Toen ze zei dat ze dood wilde om bij Jezus in de hemel te kunnen zijn, waar geen pijn is.

'Is het drie jaar geleden?' vraagt de verpleegkundige met opgetrokken wenkbrauwen. 'Klopt dat wel?'

Het klopt. Het feit dat dat onmogelijk is, doet er niet meer toe.

'Oké Annabel', zegt de verpleegkundige. 'Dan moet jij nu twaalf jaar zijn.'

Anna knikt enthousiast; blij dat ze twaalf is, blij dat ze in Boston is, blij dat ze leeft. De verpleegkundige maakt een gebaar naar de weegschaal.

'Kunt u deze lijst bekijken terwijl ik haar bloeddruk en temperatuur opneem?' vraagt ze met een hoofdknik naar de lijst in mijn hand. 'Ik wil graag dat u controleert of deze nog up-to-date is, zodat ik eventuele wijzigingen in de computer kan zetten. Markeert u alstublieft de medicijnen die ze nog gebruikt.'

Mijn ogen scannen de opsomming.

Hyleenglycol; Prevacid (lansoprazol), een protonpompremer; probiotisch supplement; polyetyleenglycol; periactin (cyproheptadine), een antihistamine, aangevuld met anticholinerg, antiserotonerg en lokale anesthetica...

Het is alsof ik naar het litteken van de operatie op Anna's onderbuik kijk, dat nog een vaag lijntje is op de plek waar ze aan elkaar is genaaid, opnieuw opengesneden en weer dichtgenaaid.

Neurontin (gabapentin), een anticonvulsivum en analgesie; rifaximine, een semisyntetisch antibioticum op basis van ryfamycine; Augmentin (amoxicilline en clavulaanzuur); tramadol hydrochloride voor gemiddelde tot zeer zware pijn...

De lange opsomming trilt voor mijn ogen. Mijn hemel, waar dat kleine lijfje allemaal doorheen is gegaan.

Hyoscinamine, een tropaanalkaloïde en secundaire metabooliet; Celexa (citalopram hydrombromide), een selectieve serotonine-heropnameremmer.

'Ze gebruikt niets van dit alles', zeg ik met een glimlach tegen de verpleegkundige.

'Bedoel je uit deze rij?' vraagt ze, terwijl ze met haar pen de eerste kolom aanduidt.

'Nee, hiervan.' Ik houd de twee A4'tjes omhoog. 'Ze slikt helemaal niets.'

'Wauw. Oké.' Ze bekijkt de lijst aandachtig. 'Dat is echt... oef... dat is...'

Een wonder.

Ze zegt het niet, maar daar zit ik niet mee. Mensen vinden het over het algemeen gemakkelijker om dingen toeval te noemen, of dom geluk. Artsen gebruiken woorden als *spontane genezing* om het onvoorstelbare, het onbevattelijke weg te verklaren. Een poosje geleden heb ik de keuze gemaakt het w-woord te gaan gebruiken.

Ik heb lang niet altijd de hand van God kunnen ontdekken in mijn verknupte levensdraden, maar dat is veranderd. Hij was er vanaf ons allereerste begin en hij was er iedere keer dat onze

wereld instortte. Hij is er nu en hij is bij ons op de onbekende weg naar morgen.

In het licht van alles wat God ons heeft gegeven en alles wat er is gebeurd, is het simpelweg onmogelijk om ons verhaal *niet* te vertellen.

HOOFDSTUK 1

Zo werd hij de hoogste van alle bomen,
zo kreeg hij brede takken en lange twijgen,
door al het water uit de diepte.

Ezechiël 31:5

De kolossale populier in de omheinde koeienwei achter onze oprit was een waar natuurwonder; zo'n gigantische boom die overal bovenuit torent, een boom 'zoals alleen God kan maken'. Denk daarbij even aan de zinderende hitte en de hongerige boorkevers, de intense vrieskou die om de paar jaar toeslaat en de wervelende zomerstormen die met de regelmaat van de klok over Midden Texas razen. Deze populier was al minstens honderd jaar een walhalla voor vogels, spinnen en eekhoorns. Hij hield een wakend oog op het zaaien en oogsten op de omringende velden. Hij was een onbeweeglijke wachtpost langs de weg met de oude eikenbomen en boerderijen in het glooiende boerenland.

Op dertig meter hoogte spreidde deze reus zijn droge, hartvormige bladeren als een dak boven de grond uit. Ruwe knoesten staken rond de voet van de boom uit het omringende struik-

gewas. Pezige wortels pinden de boom vast aan de grond. De omtrek van de stam was groter dan enig menselijk persoon zou kunnen omvatten, maar drie jaar geleden lukte het Kevin en mij er een kring omheen te vormen als we met uitgestrekte armen hand in hand gingen staan met onze dochters: Abigail van elf, Annabel van negen en Adelynn van zeven. Dat is tevens de basishouding waarmee we de uitdagingen in ons gezinsleven het hoofd boden. Als er iets voorbij kwam dat te groot was om te omvatten, hoefden Kevin, de meisjes en ik niet verder te reiken dan naar elkaar.

Op ongeveer tien meter hoogte staken twee massieve takken als een paar open armen uit het silhouet. De ene vormde een brede brug naar de kleinere bomen in het schaduwrijke boomgroepje, maar de andere was afgebroken en lag op de grond. Hij moet door een bloedstollende windvlaag in een lang vergeten storm zijn afgerukt en op de aarde gesmeten. Hij heeft zich dwars door de dunnere takken een weg naar beneden gebaad en is tegen de doorweekte grond gesmakt. Sindsdien zit er hoog in het brede takkenstelsel een gat van ongeveer negentig bij honderdtwintig centimeter. Vanaf de grond lijkt het net een komvormige, verweerde hand.

In de Bijbel staat dat God een grote vis beschikte om Jona in te slikken en hem aan de overkant van een ziedende zee af te leveren. Je zou je haast afvragen of God al ver voor onze geboorte die boom beschikte. Je kunt je bijna voorstellen hoe hij het hart van die populier toefluisterde: *maak een holte*. En hij deed het.

De decennia kwamen en gingen. En al die tijd hield de boom zijn geheim voor zich.

In 2002, het jaar dat Annabel werd geboren, kochten Kevin en ik het stuk grond van dertig are rond het populierenbosje en begonnen met de bouw van een huis. Abbie was een onstuimige kleuter. Adelynn was de verhoring van een gebed dat nog niet eens in ons was opgekomen. Ik ging kopje onder in het vreugdevolle ‘ballen hoog houden’ dat om de hoek komt als ‘de baby’ verandert in ‘de kinderen’. Kevin was net toegetreden tot een bloeiende maatschap van veeartsen in de Alvarado Dierenkliniek, waar zowel grote als kleine huisdieren behandeld werden: van koeien tot kaketoets en alles daar tussenin, met als klap op de vuurpijl eens een kangoeroe. Zijn hart ging open bij ieder schepsel dat door de deur kwam, mens of dier. Zo nu en dan nam hij een mishandelde of zwerfpuppy mee naar huis: Trinity, Shadow, wolwitte Cypress, slimme River, stroachtige Arnold en vertederende Jack, half dwergpincher en half gladiator, die zich altijd wanneer Annabel ziek was als haar waakhond opwierp.

Toen we ons nieuwe huis betrokken dacht Kevin maar één ding: *locatie, locatie, locatie*. Ik dacht: *schooldistrict, babysitters, consultatiebureau*. Hij dacht aan een familiebedrijf; ik dacht aan het bedrijf om een familie te runnen. Dat maakt ons zo’n goed team. Het ging in sneltreinvaart naar 2011, zonder dat het in ons hoofd opkwam dat het leven rond eerstehulpafdelingen en specialisten in zeldzame ziekten zou gaan draaien. Zaken als kunstmatige beademing, CT-scans, biopsies en bloedmonsters leken onvermijdelijk voor onze bejaarde grootouders, maar voor een kind? Ondenikbaar! Kevin en ik rekenden op een onbezorgd gezinsleven rond ons schilderachtige huis met haard, met perfecte kinderen die verstoppertje speelden tussen de oude eiken, heen en weer zwipten tussen de takken van de populieren en vadertje en moedertje speelden in de stevig gebouwde boomhut.

Vooral die grote populier was een avontuur dat naadloos in de reeks van de Zwitserse familie Robinson paste: junglegym, droomkasteel en wildsafari tegelijk. Samen met haar vriendin had Abbie hem met een 'klimrekconstructie' aan een van de kleinere bomen verbonden, zodat er een natuurlijke brug was ontstaan waar ze op hun gemak de wereld overzagen en fantaseerden over van alles en nog wat. Op een dag kwamen ze met een verlaten vogelnestje naar beneden; een schat die Annabel en Adelynn hevig fascineerde, maar Adelynn was te klein om in de populierbomen te klimmen en Annabel voelde zich niet goed genoeg om buiten te spelen.

'Misschien dat die migraineachtige hoofdpijn van de medicijnen komt', zei ik tegen Kevin. 'Maar als we die verminderen, lopen we dan het risico op een nieuwe verstopping van haar darmkanaal?'

'Laten we niet solliciteren naar complicaties', antwoordde hij. 'Ze moet deze week naar Boston voor controle. Als er iets aan de hand is, vinden ze het wel.'

Annabel en ik stegen op van de luchthaven Dallas-Fort Worth en lieten de stad met haar keurig verzorgde buitenwijken snel achter ons. Het drukke verkeer in de diepte leek al gauw op een krikelende mierenhoop. De boerderijen en olievelden strekten zich als een vervagende lappendeken onder ons uit. Annabel liet haar voorhoofd tegen het raampje rusten en keek toe hoe alles verdween onder een dik wolkendek. Haar gedachten waren mijlenver weg en haar ogen stonden glazig van de vertrouwde pijn van een sluimerende migraine. Ze had deze reis vaak genoeg gemaakt om te weten dat ze het cabinepersoneel met haar opgeruimde natuur en ontwapenende glimlach een extra flesje frisdrank kon ontfutselen. Ze wist ook wat haar in het Boston Kinderziekenhuis te wachten stond: uitgebreide

onderzoeken, bloedafnames en bodyscans, die haar mentaal en fysiek uitputten.

‘Het is zo voorbij’, zei ik tegen haar. ‘Voor je het weet zijn we weer thuis en dan is het nog maar *even* – ik knipte met mijn vingers in de lucht – en het is Kerst.’

Onmiddellijk bereid om het van de positieve kant te bekijken, begon Annabel te knikken en te stralen en vouwde mijn arm om haar schouders. Ik liet mijn duim langs haar sleutelbeen glijden, bij de plek waar een centraal infuus was ingebracht om rechtstreeks parenterale voeding in haar bloedsomloop af te geven wanneer haar lijfje door intestinale pseudo-obstructie niet op de normale wijze zelfstandig voedsel of zelfs water kon verwerken. Simpel gezegd is er sprake van pseudo-obstructie als de zaken in iemands ingewanden niet normaal van a naar b bewegen. Soms heeft dat een neurologische oorzaak, soms heeft het met de musculatuur te maken. In Annabels geval was het vermogen tot synchrone samenwerking in haar zenuwstelsel aangetast. Oplevingen lijken erg op intestinale obstructie en hebben dezelfde uitwerking; vandaar de naam *pseudo-obstructie*.

We kampten al vier jaar met de wrede werkelijkheid achter deze medische terminologie. We hadden lang en fel gestreden; eerst om deze hartverscheurende diagnose boven tafel te krijgen, vervolgens om een vleugje hoop en ondersteunende hulp voor onze Anna te vinden. Zo waren we ten slotte bij dokter Samuel Nurko terechtgekomen, directeur van Centrum Motiliteits- en Gastro-intestinale stoornissen in het Boston Kinderziekenhuis en hoogleraar pediatrie aan de medische opleiding van Harvard. Hij wordt gezien als een toonaangevend specialist op het gebied van pseudo-obstructie, maar Anna en zijn andere patiënten zijn vooral weg van hem vanwege zijn brede glimlach

en vrolijke Elmo-stropdassen. Hij was als een reddingsboei voor ons. We klampten ons aan hem vast, hoewel we door de reis- en behandelkosten financieel volledig werden uitgekleed. Deze reis hadden we betaald door Kevins degelijke, opgepimpte pick-up truck met het opschrift *Kijk eens Ma! Ik ben een Texaanse veearts!* te verkopen, die hij een paar jaar geleden zo trots als een pauw had aangeschaft.

Het valt niet mee om een zekere kwaliteit van leven te bereiken voor kinderen met deze chronische, levensbedreigende aandoening. We wrongen ons in allerlei bochten om haar pijn te verlichten en haar een – al was het maar enigszins – normaal leven te laten leiden. Dr. Nurko was één van slechts enkele artsen in de Verenigde Staten die cisapride kon voorschrijven, een medicijn dat officieel uit de handel was genomen in verband met mogelijke schadelijke bijwerkingen aan hart en lever. De regelmatige reizen naar Boston waren een noodzakelijk onderdeel van het jongleren op het koord tussen een heel aantal uiteenlopende klinische risico's enerzijds en zilveren randjes anderzijds.

Kevin kan een en ander vanwege zijn medische achtergrond wetenschappelijk duiden, maar ik heb de neiging er veel emotioneler mee om te gaan. Hoe kan het ook anders als moeder? Ga maar na om welke basale noodzaken het draait bij de zorg voor een baby. Je maakt je druk om wat erin gaat; je houdt in de gaten wat eruit komt. Dat is de basis voor de gezondheid van je baby. Om te kunnen leven moet je lijf drie zaken naar behoren verwerken: lucht, bloed en eten. Met twee van de drie red je het niet. Terwijl een 'defect' aan de eerste twee elementen garant staat voor een snelle, pijnloze dood, heeft een ingrijpende stoornis bij dat laatste chronische kwellend tot gevolg.

Als je lichaam serieuze problemen heeft op het gebied van

voedselverwerking, is alle beschikbare medische hulp in het beste geval vernederend en in het slechtste geval een onverteerbare aanslag op je fysieke en emotionele welzijn. Annabel had een groot deel van het hele traject afgelegd. Deze afgrijselijke draak had zijn tanden meedogenloos in haar leven gezet; Kevin en ik konden hem niet verslaan en dat brak ons hart.

Bij alle pijn, ziektesymptomen, geworstel om het op school bij te benen en de achterstanden die ontstonden terwijl haar zussen het geweldig deden, had Annabel een soort blijmoedige acceptatie aan de dag gelegd. In de eerste paar jaar ontwikkelden Kevin en ik een dikke huid onder de vloedgolf van slechte berichten en chronische achteruitgang. Elke nieuwe uitslag namen we als een stel sceptische gordeldieren in ontvangst. Annabel daarentegen toonde zich optimistisch over nieuwe behandelmethoden en deed filosofisch over de methoden die geen effect hadden gehad. Stoïcijns verdroeg ze de naalden, buisjes en elektroden en stelde zich 99 procent van de tijd op als een modelpatiënt. Ze straalde vrede en vreugde uit en trok als een magneet liefde aan. Er stond een hechte kring van vrienden en familieleden om ons heen, die voor ons kookten, baden en ogenblikkelijk alles lieten vallen als er oppas voor Abbie en Adelynn nodig was.

Op de luchthaven van Boston werden we begroet door onze vrienden Beth en Steve Harris, die ervoor zorgden dat we nooit zonder hulp uit het vliegtuig en door de stad hoefden te manoeuvreren. We waren met elkaar in contact gebracht door de vrouw van de voorganger die Kevin en mij had getrouwd. Ze bad al langere tijd voor ons gezin en Anna's lijdensweg; toen ze hoorde dat we voor medisch onderzoek naar Boston gingen mobiliseerde ze haar vrienden Beth en Steve, die er op hun

beurt op toezagen dat er altijd iemand op het vliegveld was om ons te begroeten en naar ons hotel te brengen.

Beth nam Annabel in haar armen en we haastten ons naar de ontvangsthal.

‘Ben je klaar voor de Kerst?’ vroeg ze.

‘We maken er dit jaar niet veel werk van’, antwoordde ik. ‘Gewoon met de familie.’

Dat had wel wat meer om het lijf dan die uitspraak deed vermoeden. In de familie Beam is het bij vakanties vooral inpakken en weggeven wat de klok slaat: de dagen vóór Kerst zijn we bij mijn ouders (Maw Maw en Paw Paw) in Wichita Falls; kerstavond brengen we door met Kevins ouders (Gran Jan en P Paw) en de jaarwisseling met Kevins nonny (zoals ‘oma’ ten noorden van de lijn Maso-Dixon wordt genoemd) in haar appartement aan zee in Corpus Christi.

‘Dat klinkt als dikke pret’, merkte Beth op.

‘Dat is het zeker’, verklaarde Annabel. Behendig bewoog ze zich als ervaren reiziger met haar koffertje op wieltjes over de roltrap.

Ik pakte haar onder een elleboog en zei: ‘Anna, liefje, wacht even en doe je jas aan voor we naar buiten gaan.’

Ze droeg een roze T-shirt met vlinderprint en ingenaaid jersey jasje met korte mouwtjes en een ritssluiting van voren. Het was haar favoriete kledingstijl van dat moment en voor een zonnige decemberdag in Dallas-Fort Worth was daar niets mis mee, maar dat gold niet voor Boston. Toen ze stilstond om een warme parka aan te trekken zag ik dat het vlindershirtje tijdens de vlucht strakker om haar opgezwollen buikje was gaan zitten. Er ging een rilling van onbehagen langs mijn rug.

We kwamen bij de auto en er volgde een knuffelronde met Steve.

‘Hoelang blijven jullie?’ vroeg hij. ‘Hebben jullie tijd om met ons uit eten te gaan?’

Steve en Beth waren perfecte tafelenoten en precies op de hoogte van het beperkte menu dat Anna misschien aankon als ze in staat was om vast voedsel te eten.

‘Maar één nacht’, antwoordde ik. ‘Routinecontrole, bloedonderzoek en een ECG om zeker te stellen dat de medicijnen geen nadelige invloed op de hartfunctie hebben. Fluitje van een cent.’

Ik was vastbesloten enige andere optie geen kans te geven. Niet nu, want dit was de planning, Kevin en de meiden zaten thuis op ons te wachten en *Toe nou Heer, het is tenslotte Kerst!*

De draak die ons kind op de huid zat had dat memo duidelijk niet ontvangen.

‘Annabel moet opgenomen worden’, kreeg ik de volgende ochtend te horen. ‘Wat we zien bevat ons niet. We moeten het spijsverteringskanaal nader onderzoeken. Ze ziet bleek, heeft een erg opgezette buik en die sluimerende migraine zit ons ook niet lekker.’

‘Ik begrijp dat er nader onderzoek nodig is’, zei ik behoedzaam. ‘Het punt is dat ze de laatste twee jaar vaak in het ziekenhuis heeft gelegen – *echt* vaak – en ze is een kanjer, maar nu zal ze ontroostbaar zijn. Tot vorige week was ze in haar normale doen. Normaal voor haar, bedoel ik. Ze had die chronische pijn, maar ze at en dronk en haar systeem leek relatief goed te functioneren. Dit was een routinecontrole. Als jullie deze acute kwestie willen behandelen, geef haar dan iets tegen de pijn en laat haar nu gaan. We kunnen in Austin meteen de draad oppakken met dr. Siddiqui. Hij is opgeleid door dr. Nurko en ze werken nauw samen. En we zitten op een steenworp afstand van een geweldige kinderarts, dr. Moses. Ze is vanaf dat ze baby was al patiënt van hem.’

Ik deed hevig mijn best om het niet als een smeekbede te laten klinken, maar een smeekbede was het. Ik smeekte de dokter, ik smeekte God; ik had de kerstman gesmeekt als dat had geholpen.

's Avonds belde ik Kevin. 'Ze nemen haar op.' Ik hoorde hem zuchten aan de andere kant van de lijn. Hij kende het klappen van de zweep net zo goed als ik, en Annabel ook. Het begon met een *non per os* – niet door de mond – wat betekende dat ze niets mocht eten en drinken. Ze kreeg per infuus vocht toegediend, zodat haar ingewanden in ruststand kwamen. Dan volgden de voorbereidingen voor het testen van de bovenste en onderste gastro-intestinale stelsels en de barium enema, en een colonoscopie om vast te stellen dat er geen nieuwe, gevaarlijke obstructie op komst was.

'Wat is haar pijnniveau?' vroeg Kevin.

'Ze zegt zes of zeven, maar je weet hoe ze is. Ze gaat er altijd onder zitten.'

'Hoe is ze mentaal?'

'Niet goed. Ik heb haar nog nooit zo gezien, Kevin. Ze zit maar naar de tv te staren, ze kijkt niet uit het raam, wil niet naar de speelruimte en ze zegt geen woord.'

'Mama,' fluisterde Annabel, 'kan ik een kompres krijgen voor op mijn maag?'

'Natuurlijk schat.' Ik drukte haar mijn mobieltje in de hand. 'Hier, praat even met papa, dan ren ik naar de personeelskamer. Dat gaat sneller dan wanneer ik op de bel druk.'

Toen ik terugkwam had Annabels vader haar een beetje aan het giechelen gekregen. Ze was nog steeds down, maar haar zachte lachje raakte me diep. Ik zette haar rechtop in bed met het kompres en zij gaf me de mobiele telefoon terug.

'Ik ga ophangen,' zei ik tegen Kevin. 'Je moet er morgen weer vroeg uit.'

‘Het komt allemaal goed, kleintje’, zei Kevin, maar ik wist dat hij het net zomin geloofde als ik. ‘Ik hou van je, Christy.’

‘Ik hou ook van jou.’

‘Zeg tegen Annabel dat ik van haar hou. Ik heb het al tegen haar gezegd, dat snap je, maar... Zeg het nog een keer.’

‘Doe ik. Zeg tegen Abbie en Adelynn dat ik ze vreselijk mis.’

‘Ze missen jou ook.’

‘Zorg dat ze goed hun tanden poetsen en flossen. Zeg tegen Abbie dat ze met haar neus uit haar boek komt en je helpt met koken.’

‘Ik heb alles al geregeld. Maak je geen zorgen.’

We zeiden nog een keer dat we van elkaar hielden. Misschien wel een paar keer. Ik schakelde mijn mobieltje uit, dimde de lichten, schopte mijn schoenen uit en ging op Anna’s bed liggen. Ik gaf haar een knuffel en drukte het warme lijfje tegen mijn buik, alsof ik haar daar nog steeds kon verbergen en beschermen.

‘De gangen zijn versierd met een heleboel kerstlichtjes’, zei ik, en streek de lokken van haar voorhoofd. ‘Als je even geslapen hebt, gaan we een wandelingetje maken.’

‘Daar heb ik geen zin in.’ Wat klonk ze verdrietig en uitgeblust.

‘Kom op. We kunnen hier dagen ronddolen. Je zult wat beleven!’

‘Nee, liever niet.’

‘Zullen we kijken of ze hier Disney Channel hebben? Misschien is de show met Selena Gomez er wel voor. Ik kan je ook voorlezen tot je in slaap valt. Hoe lijkt je dat?’

‘Hoef niet.’

‘Annabel ... mijn lieve meid...’

Ik voelde haar adem stokken in haar keel en voor het eerst sinds haar lange lijdensweg begonnen was, huilde ze. Het leek

alsof er een oceaan van verdriet in haar opwelde, die zich met een golf van bittere tranen een weg naar buiten baande. Vanuit het diepst van mijn ziel leed ik met haar mee, maar drong mijn eigen tranen terug en probeerde haar wat houvast te geven. Ik overlaadde haar kruin met kusjes en streek over het kompres op haar harde buik. Ik klemde mijn kaken op elkaar terwijl ik stil, maar stormachtig bad: *Alstublieft, Heer, laat mij de pijn dragen. Laat mij het voor haar dragen. Ik heb er alles voor over als u mij alstublieft, alstublieft de pijn laat overnemen. O God, u hebt Hagar en haar baby water gegeven in de woestijn. Ik smeek u om genade Heer, ik smeek het u...*

Ze huilde lange tijd achter elkaar. Hartverscheurende snikken werden afgewisseld met radeloze vragen. *Waarom heb ik dit? Waarom ben ik niet zoals mijn zusjes? Hoe kan dit terwijl zo veel gelovige mensen zo vaak voor me bidden?* Ik had geen antwoorden. Haar vragen waren de mijne.

Het huilen ging langzaam maar zeker over in een uitgeput, proesterig in- en uitademen. Ze leek er niet meer bij te zijn. Haar hele lichaam deed slap en koortsig aan. De knetterende energie die haar tot de unieke Annabel maakte, leek met iedere onderdrukte zucht verder te verdampen. Ik luisterde naar de kalme bedrijvigheid in de stafruimte aan het eind van de gang en het zachte *pip pip* geluid van de apparatuur naast het bed. Ik dacht dat Annabel in slaap was gevallen.

‘Mama... ik wil dood. Ik wil naar Jezus in de hemel, waar geen pijn bestaat.’

Een ijsskoude hand sloot zich om mijn hart.

‘Annabel...’ Ik zocht koortsachtig naar de juiste woorden. ‘Als je... als je naar de hemel ging, zou je niet meer bij papa en mij zijn. Er zou een groot gat in mijn hart komen. Ik zou verschrikkelijk verdrietig zijn.’

‘Nee mama’, zei Annabel zonder een spier te vertrekken. ‘Je zou zelfmoord plegen en met mij meegaan.’

‘Anna...’ Meer kon ik niet uitbrengen.

Deze uitspraak was zo direct, zo prozaïsch en zo resoluut; een donkere schaduw uit een opgewekte ziel. Misselijk van verdriet realiseerde ik me hoe serieus ze hiermee bezig was geweest en het van alle kanten bekeken had.

Toen Annabel sliep kroop ik omzichtig uit bed en ging naar de gang om Kevin te bellen.

‘Fysiek is ze niet slechter dan eerder’, zei ik tegen hem. ‘Maar mentaal is ze op een punt gekomen waar ik echt bang van word.’

Nu ik erop terugkijk vraag ik me af waarom haar wens – haar gebed – om naar Jezus te gaan, mij zo overrompelde. Annabel is een raszuivere realist. Haar tweede naam is Faith [geloof]. Was het niet logisch dat ze genoeg had van deze lange, uitputtende strijd? Alles wat ze wist over God, Jezus en de wolkeloze hemel, wist ze van mij. Ik wist dat ze daar veilig zou zijn, vrij van pijn en voluit genietend van het samenzijn met haar redder. Maar met mijn hele zelfgerichte hart wilde ik haar bij me houden. Vanuit het diepst van mijn ziel wilde ik dat ze vol zou houden.

God, alstublieft, laat dit niet gebeuren. O Jezus, geef haar de kracht om door te gaan.

In de dagen die volgden werden er verschillende fysiotherapeuten op Annabel afgestuurd om haar uit bed te krijgen en ze kreeg bezoek van een kinderpsychiater die haar aanmoedigde om te praten over haar emoties. Toen ze van de sondevoeding af mocht omdat de medici tot hun tevredenheid hadden vastge-

steld dat er geen sprake was van een nieuwe verstopping, werd haar spijsverteringskanaal weer in staat van paraatheid gebracht. De verpleegkundigen en ik soebatten en smeekten om haar aan het eten en drinken te krijgen, maar ze bleef halsstarrig terugvallen op het infuus als enige manier van voedsel- en vochtvoorziening. Ze was in staat om te bewegen, te eten, te drinken en te spelen; ze kon uit bed komen als ze dat wilde. Ze koos ervoor dat niet te doen. Normaal gesproken wilde ze niets liever dan dat Beth, die altijd vol grappen en grollen zat, op bezoek kwam, wat mij de gelegenheid gaf om even naar het hotel te racen voor een snelle douche. Nu wilde Annabel alleen maar slapen en ik mocht geen centimeter van haar bed wijken.

‘Weet je hoeveel mensen er vandaag voor je bidden?’ vroeg ik elke ochtend opnieuw. ‘Een heleboel. Maw Maw en alle kinderen van haar zondagschoolklas bidden voor je. En Paw Paw en alle oudsten van de kerk. Gran Jan en P Paw en Nonny en al onze vrienden en familieleden...’

Ik aaide over haar hoofd en bleef deze litanie van liefde over haar uitstorten, in de hoop dat ze al die gebeden als een burcht om zich heen zou voelen.

Dr. Nurko was de stad uit in verband met een noodsituatie in zijn familie, dus in plaats van in de speelkamer met onze vertrouwde kampioen, zat ik tegenover het hele medische rugbyteam aan een lange conferentietafel. Allerlei uitslagen en scans lagen voor hen uitgespreid. Dit was de eerste keer dat Anna in zo’n ernstige dip zat; haar mentale conditie was net zo fragiel en beangstigend als de sluipmoordende stoornis in haar ingewanden.

‘We maken ons grote zorgen’, zei een van hen.

‘Grote zorgen’, echoden de anderen onder instemmend knikken.

Ik snakke naar het troostrijke houvast van Kevins standvastige aanwezigheid. Vanaf het begin was ik de kordate moederbeer geweest. Pushen en trekken omwille van Annabel ging mij uitstekend af, maar Kevin wist welke vragen hij moest stellen. Hij sprak de taal van de diagnostiek en had kwalificaties die de medici uit een ander vaatje deden tappen. Mij noemden ze ‘de moeder’ en schonken me een tolerante glimlach. Kevin noemden ze ‘dokter’ en gaven hem antwoord op zijn vragen.

Er kwam een heel scala aan behandelwijzen voorbij, onder andere de mogelijkheid om de dosering cisapride te verminderen en een antidepressivum toe te voegen; maar voor we de kans kregen om te bekijken of dat werkte, gebeurde het beste wat er kon gebeuren.

Toen Kevin die ochtend na ons gesprek zijn telefoon had dichtgeklapt, beende hij naar de trap en riep naar boven: ‘Abigail! Ga pakken voor jezelf en Adelynn.’

Abbie wist wat haar te doen stond. Adelynn en zij waren maar al te vaak uit bed getrokken of uit school gehaald om bij familie of vrienden te worden gedropt omdat Kevin en ik met Annabel naar de eerste hulp moesten. Binnen een paar minuten waren zij en haar zusje reisvaardig. Ze holden naar de oude rammelkast van een dieseltruck van de veeartsenpraktijk die Kevin in bruikleen had. Het was een luidruchtige vervanger voor de gestroomlijnde Doc-mobiel waar hij zo hard voor had gewerkt, maar hij was blij om überhaupt wielen onder zich te hebben.

‘Waar gaan we heen?’ wilde Abbie weten toen ze in de cabine klom.

‘Boston.’

Met een grimmige trek op zijn gezicht zette hij koers naar de luchthaven, een rit van ongeveer een uur. Terwijl Kevin stuurde

viste Abbie de ene creditcard na de andere uit zijn portefeuille en las hardop de rekeningnummers voor, zodat hij telefonisch een pleidooi kon afsteken tegen de kredietverstrekkers om hem voldoende saldo te verlenen om vliegtickets te kunnen kopen voor hemzelf en de meisjes. Ik kan er alleen maar naar raden wat dit met hem deed. Zijn onafhankelijkheid was zijn trots. Hij had zich met hard werken succesvol door zijn school- en studententijd heen geslagen; hij had een solide carrière opgebouwd en zorgde voor een goed inkomen en leven voor mij en de meiden. Hij vond het belangrijk om hun met zijn eigen handel en wandel het goede voorbeeld te geven op het gebied van arbeidsethiek, integriteit en onafhankelijkheid. Hij is zo'n zout-der-aarde type. Maar de gedachte aan wat er ver weg in Boston met Annabel gebeurde zonder iets voor haar te kunnen doen, was meer dan hij kon verdragen.

Hij vertelde later hoe vernederend hij het vond om met slechts tien dollar op zak en zijn mobiele telefoon tegen zijn oor aan vreemden om een lening te smeken, terwijl zijn dochter met wijd opengesperde ogen meeluisterde en haar best deed hem te helpen. Het feit dat zij hier getuige van was, maakte deze ervaring nog duizend keer erger voor hem. Maar Abbie was al door de wol geverfd, hield ik hem voor. Ze is wijs genoeg om te weten dat geen man zo sterk is als de man die bereid is zijn trots opzij te zetten voor zijn gezin. Kevin kreeg ten slotte een twijfelachtig fiat van een medewerker van een van de creditcard maatschappijen. Ze gaf aan dat ze de limiet niet kon verhogen, maar zei dat hij het moest proberen.

‘Je weet nooit’, zei ze. ‘Misschien dat de betaling erdoor komt.’

Tel je zegeningen, zegt het spreekwoord.

Die avond lag Anna apathisch in haar ziekenhuisbed. Ze was

wakker, maar niet geïnteresseerd in de televisie die in een hoek van de kamer stond te schetteren. Toen Kevin en de kinderen de kamer binnenvielen was ze in meer dan duizend staten van verbijstering. De uitdrukking op haar gezicht (en dat van mij...) was onbetaalbaar. Kevin nam haar in zijn armen, terwijl Abbie en Adelynn op mij afstormden en me omhelsden en besprongen als koala's.

‘Wááácht even’, knipperde Annabel, die het niet zo snel kon verwerken. ‘Ik ben in *Boston*. Wat doen jullie hier?’

‘Jou opzoeken!’ Abigail en Adelynn schaterden het uit en klommen bij Annabel op bed om haar de tekeningen te laten zien die ze onderweg voor haar hadden gemaakt. ‘We willen dat je beter wordt!’

Over hun honingkleurige hoofden heen keken Kevin en ik elkaar aan. Toen presteerde Abigail – altijd gangmaker nummer 1 in de bende van Beam-zussen – binnen dertig seconden wat artsen, verpleegkundigen, therapeuten en ik in een week niet voor elkaar hadden gekregen.

‘Anna, wil je ons de speelkamer laten zien? Die hebben ze hier toch wel?’

‘Ja, maar ik heb geen zin...’

‘We gaan erheen.’ Abbie liet zich geen nee verkopen. ‘Kom op!’

En Annabel was zo goed niet of ze liet zich uit bed glijden, dealde volleerd met het infuus en liep de kamer uit, met ons als een Palmpasen-parade in haar kielzog. Het was al over elven, maar de verpleegkundigen waren zo in de wolken om een sprankeltje energie bij Annabel te zien dat ze ruimhartig de speelkamer openstelden. De zusters Beam wisten er wel raad mee, giechelend en ginnegappend.

Annabel was te zwak voor enige fysieke rouwdouwerij, maar Abbie en Adelynn brachten automatisch ‘de berg bij Moham-

med' door een spel te verzinnen waarin alle sondeapparatuur een rol kreeg en het felgekleurde meubilair een nieuwe bestemming.

'Abbie,' vroeg Annabel, 'wil je het heksenspel doen?'

Ze kreeg onmiddellijk bijval van Adelynn. 'Ja! Abbie, doe het heksenspel. Alsjeblieft! Alsjeblieft!'

Bij een bezoek aan Annabel in het ziekenhuis begon Abbie haar one-girl show altijd op dezelfde manier. Ze speelde een lief meisje dat om de ene of andere reden een verschrikkelijke heks moest bedienen (die Abbie ook zelf speelde), en die er om nog onduidelijker redenen altijd op uit was om het meisje kwaad te doen. Maar alles wat de heks met dat doel ondernam, liep altijd op miraculeuze wijze in het honderd. Ze struikelde over de zoom van haar rok. De ketel kookte over. Er raakte een uil verstrikt in haar haar.

Terwijl Kevin en ik in een hoekje bijpraatten, werd de onfortuinlijke heks met het ene ongeluk na het andere geconfronteerd en gierden Annabel en Adelynn zich de longen uit hun lijf.

Omdat Kevin en ik meer bij te praten hadden dan gewoonlijk zei ik tegen de meisjes dat ze naar de grote kerstboom in de hal mochten gaan kijken.

'Abbie heeft de leiding, is dat duidelijk? Adelynn, ik meen het. Je doet wat Abbie zegt. En doe zachtjes in de hal. Laat de verpleegsters met rust. Abbie, neem mijn mobieltje mee en bel om de tien minuten naar papa, oké?'

Annabel sribbelde tegen. 'Mama, ik voel me niet lekker. Ik wil gaan liggen.'

'Anna, dit is een avontuur!' zei Abbie. 'En als je loopt, gaat het beter. We doen alsof we in een *sloooooooooooooooooooooooooooooo ooooo mooooooooooooooooooooooooooooooooooooo tion film* zijn!'

Opeens was het een spelletje dat Annabel niet kon weerstaan. Achter haar rug glimlachte ik naar mijn oudste dochter en fluisterde: 'Je bent geniaal!'

Toen ze giechelend in slow motion tred door de gang waggelden, zocht ik steun tegen de muur.

'O, jongen', bracht ik uit. Ik wist niet waar ik moest beginnen.

Hij hield zijn gezicht in de plooi, maar je kon de emotie van zijn gezicht schrapen.

'Ik kom mijn gezin halen', zei hij.

Ik stortte me in de armen van de man die ik liefheb; het enige thuis dat ik nooit zal kunnen missen.

HET BIJZONDERE VERHAAL VAN ANNABEL BEAM

Het leven van Annabel Beam is een aaneenschakeling van medische onderzoeken en ziekenhuisopnames. Ze heeft een ongeneeslijke aandoening, waardoor ze nooit een normaal leven zal kunnen leiden. Als Annabel op een dag aan het spelen is, valt ze voorover in een metershoge, holle boom. Menselijk gezien zou ze dit niet kunnen overleven, maar ze wordt zonder een schrammetje gered. Terwijl reddingswerkers alles op alles zetten om haar te bevrijden uit haar benarde positie, is Annabel een moment in de hemel en ontmoet ze God. Na haar redding en ontslag uit het ziekenhuis blijkt Annabel op onverklaarbare wijze genezen van haar ziekte.

*‘Wonderen bestaan, ik wist het al, maar nu
helemaal! Ik heb dit boek in één adem
uitgelezen. Wow wat een aanrader!’*

Alinda Bol, boekhandel HET BAKEN, Spakenburg

